

Charlottes droompaard
Door dik en dun

Vertaling: Leny van Grootel

www.uitgeverijholland.nl

Nele Neuhaus

Charlottes
droompaard

Door dik en dun

In deze serie verscheen eerder:

Charlottes droompaard

Charlottes droompaard, gevaar op de manege

Charlottes droompaard, een onverwachte bezoeker

Charlottes droompaard, eerste liefde, eerste wedstrijd

Charlottes droompaard, vrienden voor altijd?

Springconcours Wiesbaden

Mijn hart klopte in mijn keel toen ik Won Da Pie onder de rechterpoort doorreed en hem voor de rood-witte balk tot stilstand bracht. Mijn paard kauwde opgewonden op het bit en spitste vol verwachting zijn oren. De amazone die voor ons reed had tot nu toe geen fout gemaakt en reed met haar hoogbenige bruine op de combinatie af, de laatste twee sprongen van dit veeleisende parcours.

‘Oh, oh,’ zei mijn vriendin Katie, die naast me stond, en het klonk niet bepaald meelevend, ‘nu komt ze verkeerd uit. Nu gaat ze in de fout.’

Hanna Messer kon goed rijden en Aquino, haar paard, had al met haar vader een overwinning behaald bij het Z-springen. Maar de ervaren bruine ruin kwam inderdaad te dicht op de hindernis en slaagde er niet meer in zijn voorbenen hoog genoeg op te tillen. Zijn hoeven raakten weliswaar amper de bovenste balk, maar die rolde van de staanders en plofte in het gras

Katie balde haar vuist en kon het niet laten triomfantelijk *yes* te roepen. Daarop draaide Hanna’s moeder, die vlak voor ons stond en die bij elke sprong van Aquino ook omhoog was gehupst, zich om en keek haar vernietigend aan. Waar Katie zich niets van aantrok.

‘Na de gele oxer moet je een iets wijdere boog naar de combinatie maken,’ zei Katie zachtjes. ‘En pas op dat Wondy niet te snel gaat. De dubbele hindernis staat richting uitgang en het loopt daar een beetje af, daar versnellen de meeste paarden te veel.’

Ik knikte. ‘Oké. Je bedoelt dat ik vóór de boom om naar de acht moet rijden?’

‘Precies, als je denkt dat je het aankunt moet je dat zeker doen,’ zei Katie. ‘Je kunt daar zeker vijf seconden winnen. Als we op

punten gelijk met anderen eindigen, telt de snelste tijd.’
De slagboom ging omhoog en Won Da Pie begon te trappen. Hij hield van springen en kon nauwelijks afwachten tot hij het parcours in mocht.

Onze instructeur, Michael Weyer, dook aan de andere kant van mijn paard op.

‘Het belangrijkste is dat je foutloos rijdt, Charlotte,’ drong hij aan. Hij had Katies laatste woorden blijkbaar niet gehoord. ‘Won Da Pie rijdt uit zichzelf snel genoeg, dus geen onnodig risico, oké?’

Ik zag hoe Katie achter zijn rug samenzweerderig naar me knipoogde. Ik knikte kort, nam de teugels op en liet Won Da Pie het parcours in draven.

‘Vier strafpunten en 68,7 seconden voor startnummer 86 en daarmee op dit moment op de veertiende plaats,’ schalde het uit de luidsprekers. Hanna kwam me met haar paard aan de lange teugel tegemoet gereden. Ze beet op haar onderlip, de teleurstelling stond op haar gezicht te lezen.

‘Succes,’ wenste ze mij.

‘Bedankt,’ zei ik.

Hanna deed net als ik mee aan het Zuid-Duits Kampioenschap voor Ruiterteams en was de laatste die voor Manege Platanenhof in Bad-Homburg had gereden. Om haar team nog een kans te geven op het kampioenschap had ze foutloos moeten rijden.

‘Aan de start nu nummer 411, Won Da Pie, gereden door Charlotte Steinberg, als laatste voor het team van Rijvereniging Bad Soden, op dit moment nummer vijf op de ranglijst,’ schalde de stem van de presentator door de luidsprekers.

Bij de twee eerste wedstrijden gisteren was ik de enige van ons team die foutloos was gebleven. Dorien had met Vicky twee balken geraakt. Haar punten telden beide keren niet mee. Doro had bij de tweede wedstrijd de tijdslimiet overschreden en uiterekend Katie had met de ervaren Asset

een grote blunder gemaakt. Daarom lagen we nu, met zeven strafpunten, op de vijfde plaats.

Vandaag waren Doro en Katie foutloos gebleven, maar Dorien had het voor elkaar gekregen twaalf strafpunten bij elkaar te rijden. Als Won Da Pie en ik nu foutloos bleven, dan zouden bij de einduitslag alleen de zeven strafpunten van gisteren blijven staan.

Ik bracht Won Da Pie tot stilstand en keek om me heen. Toen ik gisteren voor het eerst op dit immense grasveld had gereden, waar elk jaar in de lente een internationaal concours werd gehouden, was ik totaal overdonderd geweest.

Natuurlijk ontbraken nu de tribunes, waarvandaan ieder jaar met Pinksteren duizenden mensen de grote sterren toejuichten. En ook de televisiecamera's en stands met paardenspullen ontbraken. Maar ook zonder dat alles was het een overweldigend gebeuren dat me de adem benam: het enorme groene grasveld met de machtige oude bomen waartussen de kleurige hindernissen waren opgebouwd, de vele toeschouwers rond de omheining...

Katie had ons al voorspeld hoe ongelooflijk bijzonder het zou zijn om in dit Slotpark te rijden. De ambiance was prachtig maar het parcours was altijd moeilijk omdat de piste veel groter was dan bij andere concoursen. Zowel de ruiters als de paarden moesten heel goed in conditie zijn. Daarom hadden we de laatste twee weken, na onze vakantie op het Franse eilandje Noirmoutier, heel hard getraind.

Gelukkig had Won Da Pie tijdens de vakantie niet alleen maar geluierd. Hij was regelmatig gereden door Jens Wagner, bij wie hij samen met mijn vroegere verzorgpaard Gento, in de wei had gestaan.

Ik keek op naar de jurytoren en groette. Eén van de juryleden nam zijn hoed af, en toen klonk de gong al – de start was vrij. Bij de ingang stonden mijn teamgenoten Katie, Dorien en Doro tegen het hek, met naast hen mijn vriend Stefan en Michael,

mijn instructeur. Aan de lange zijde, daar waar met Pinksteren de tribune werd opgebouwd, zag ik de ‘fanclub’ van onze vereniging staan en ook mijn ouders en die van Doro, mijnheer Schaapman, de vicevoorzitter van het bestuur, zijn zoon Alex, en Gunter van het jeugdbestuur. Zelfs Katies vader, die de weekends eigenlijk liever op de golfbaan doorbracht, was naar het Slotpark gekomen. En ook Sven, Katies broer, was erbij. Ze leefden allemaal enorm met Katie, Dorien, Doro en mij mee en stonden nu te duimen in de hoop dat Won Da Pie en ik voor de derde keer foutloos zouden rijden. En opeens viel alle spanning van me af. Ik vergat de verantwoording die op mijn schouders drukte als laatste ruiter van ons team, ik vergat ook de vele toeschouwers en concentreerde me op mijn paard en op de hindernissen die we moesten nemen. ‘Daar gaan we,’ fluisterde ik en ik liet Won Da Pie aangelopen.

